

**НЕДЕЛЧО ДРАГАНОВ
МОМЧЕТО, КОЕТО
ЗАДАВАШЕ МНОГО ВЪПРОСИ**

chitanka.info

То се приближи в тъмното и зададе първия въпрос. Гласът му беше тих и тъжен. Последните срички произнесе с някаква безнадеждност, като стон на умиращ, събрал последни сили, за да го изтръгне от изстиващото си тяло.

Не виждах лицето му, но усещах, че младежът е цял напрегнат в очакване на отговора.

След това зададе втория въпрос.

В полунощ ние се вмъкнахме в пещерата. Спеше ни се. Той пропълъзя след нас и продължи да задава въпроси.

Очите ми се затваряха, но момчето беше неуморимо. Понякога не изчаквах края на въпроса му и заспивах.

То търпеливо чакаше да се събудя и питаше със скръбен глас:

— Вие не спите, нали? — и повтаряше въпроса си.

После се разсъних. Запалих цигара, дадох и на него.

Момчето запали цигарата си от карбидната лампичка, окачена на гвоздей, проврял в една пукнатина. Пръстите му бяха с черни, изпочупени нокти, кожата бе напукана и мръсна. Но лицето му беше нежно и миловидно. Полуотворените му черни очи бяха неподвижни. Челото — надвесено над чипо носле. Тъжно лице. Като гласа му.

Младежът си отиде много късно, след два часа, но вече не можех да заспя. В съзнанието ми се врязаха въпросите му, които понякога ме размиваха до сълзи, понякога едва сдържах сълзите си да не заплача.

Момчето питаше и често, преди да отговоря, започваше да разказва за себе си, сякаш пръв аз му бях задал въпроса.

Най-напред то запита:

— Господине, сега, когато сте толкова далече от жена си и децата си, мислите ли за тях? Мъчно ли ви е? На мене в такива случаи ще ми бъде много мъчно.

— И на мене ми е мъчно.

— А какви цветя обичате? Аз обичам най-много кокичетата. Те са много чисти и цветецът им е много нежен. Може би ги обичам, защото съм виждал кокичета само веднъж.

В началото седяхме пред пещерата и докато налягах паметта си, за да си спомня някое рядко цвете, момчето гледаше звездите.

— Интересно е човек да гледа звездите, нали? Много обичам да ги гледам, но си счупих очилата. Знаете ли, господине, аз съм много късоглед — единадесет диоптъра. Но с очилата гледам добре звездите

— всяка поотделно. Сега не ги виждам — сливат се. Нали тази вечер небето е напълно ясно?

— Ясно е...

— Така си и мислех. Поръчаха ми нови очила от града. Като ми ги донесат, пак ще си гледам звездите.

Ние се намирахме на две хиляди километра от града, където му бяха поръчани очилата, сред голи скали, с каквито е отрупана Северозападна Сахара.

Когато влязохме в пещерата и излегнат върху войнишкото одеяло, аз заспивах, Зенаги Окаша (така се казваше момчето) отпрати поредния си въпрос:

— Господине, какво правите вечер, за да заспите?

Въпросът му така ме развесели, че този път наистина се разсъних. Разсмях се. Бе невъзможно да се сдържа. Момчето изглеждаше обидено. Помъчих се да бъда сериозен. Извадих цигари, запушихме.

Момчето повтори въпроса си.

— Не зная — рекох, — трудно ми е да отговоря. Кажете, вие какво правите, за да заспите?

— Мисля — каза момчето, — вечер аз много мисля. Ето тази вечер ще мисля за вас, за нашия разговор.

Гласът беше равен. Момчето бе съсредоточено. Говореше като човек, който мисли на глас:

— Преди да заспя, често мисля за моите другари, които отиват на бой. Отиват далече зад телените мрежи на французите. Много от тях не се връщат. Поради слабото ми зрение мене вечер не ме изпращат на бой. Аз оставам в пещерата сам и мисля за тях, за тези, които не се връщат. Лека нощ — рече с глух глас момчето.

„Лека нощ, Зенаги“ — исках да кажа, но гърлото ми беше свито.

Сутринта момчето ме чакаше пред входа на пещерата с консервена кутия в ръка.

— Елате, ще ви поля да се измиете — рече то. — Обичате ли да се миете сутрин със студена вода?

Мургавото нежно лице на младежа беше посърнало. Той се опита да ми се усмихне. Зъбите му бяха равни и много бели, както на повечето алжирци.

— За какво мислихте снощи, преди да заспите? — запитах.

— Снощи не спях — рече момчето. — Мислех за много неща, но не можах да заспя. Снощи двама от нашите не се върнаха...

Преди да напусна позициите, ние разменихме малки „писмени“ пожелания в бележниците си. В моя бележник момчето написа:

„Скъпи другарю, аз съм роден на 1 януари 1944 година в Оран. Уверен съм, че пак ще се видим — било тук, било в свободен Алжир. А може би ще се видим и в София. Аз искам да уча литература. Но ще уча това, което искат моите братя. Ние трябва да мислим от какви хора най-напред ще има нужда моята страна. Може да следвам и агрономство. Възможно е.

До скоро виждане: Зенаги Окаша —
осемнадесетгодишен.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.